

HODINOVÝ MANŽEL

VALENTINA PERRI

HODINOVÝ MANŽEL

Valentina Perri

Vydalo v roce 2026

Secret Press

Kontakt:

Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice

www.secretpress.eu

e-mail: secretpress@secretpress.eu

1. elektronickou publikaci, 1. vydání a 25. knihu
v edici Secret Press

Autor © VALENTINA PERRI

Obálka a grafika © Dita Horká

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN:

978-80-88553-55-7 PDF

978-80-88553-50-2 epub

Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní a jakákoli podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami je zcela náhodná.

Anotace

Po patnácti letech manželství se Carly vrací do rodného města, aby po rozvodu začala znovu. Čeká ji rekonstrukce domu po babičce, na kterou si najme firmu Hodinový manžel. Jejím majitelem je Ryan, pětadvacetiletý syn její nejlepší kamarádky. Zamklý kluk, kterého zná odmalička, je ale dávno pryč. Místo něj před ní stojí sebevědomý a ztraceně přitažlivý muž.

1. kapitola

Carly

Když člověk po patnácti letech manželství odjíždí s kufry, notebookem a krabicí označenou **DŮLEŽITÉ**, měl by se předem podívat, co v ní vlastně je.

Já se nepodívala, takže teď převážím tři nabíječky k telefonům, záruční list na babiččin mixér a svatební album.

To jsem původně chtěla nechat v Richmondu Warrenovi, aby si mohl připomenout, jak vypadal předtím, než mu narostlo ego.

Před patnácti lety jsem z Bellwoodu odjížděla přesvědčená, že už se sem nenastěhuju. Bylo mi osmadvacet, měla jsem tříletou dceru, čerstvě navlečený snubní prsten a vedle sebe muže, se kterým jsem plánovala zestárnout. S Maddie jsme sem potom jezdily za Rosie na víkendy a občas na týden v létě, ale k opravám babiččina domu jsem se nevrátila.

Babička krátce předtím zemřela a dům odkázala mně, jenže já o něj tehdy nestála. Chtěla jsem za Warrenem, za jeho kariérou a za životem ve větším městě. Hlavně jsem chtěla pryč z místa, kde sousedé věděli o vašem rozchodu dřív než vy a vaše matka se to dozvěděla při placení u řezníka. Ted' sedím za volantem a přes čelní sklo si prohlížím babiččin dům.

„Do prdele.“ Vypnu motor, ale z auta se mi nechce. Dokud sedím uvnitř, můžu předstírat, že jsem jen špatně odbočila.

Dům vypadá mnohem hůř než na fotografiích, které mi poslal správce. Teprve teď chápu, proč ho pokaždé fotil z takové dálky.

Zábradlí verandy se naklání doleva, jeden schod je propadlý a z babiččiny oblíbené světle modré barvy zůstalo jen několik ostrůvků kolem oken. Ze střechy visí uvolněný okap a zahrada narostla do výšky, ve které by se mohl ztratit dospělý člověk. Kdyby v ní někdo objevil ostatky pohřešovaného pošťáka, překvapilo by mě hlavně to, že ho našli tak rychle.

Opřu si čelo o volant. Rozvod, nevěrný manžel, dcera na koleji v Charlottesville a dům, který mě nejspíš zabije, sotva do něj vstoupím. Můj nový život se rozjíždí ve velkém stylu.

Telefon na sedadle spolujezdce zavibruje. Na displeji se objeví Maddiino jméno a mně na okamžik povolí ramena.

„Ahoj, zlato.“ Přijmu hovor a znovu se zadívám na střechu.
„Dojela jsem.“

„Tak povídej. Stojí ten barák ještě vůbec?“

„Záleží na tom, jak přesnou definici domu používáš.“

„Mami.“

Pobavení z jejího hlasu zmizí a já svého vtipu okamžitě lituju. Od chvíle, kdy se dozvěděla o Warrenovi, si přede mnou hlídá každé slovo. Volá častěji než dřív, přestože se pokaždé snaží tvářit, že mě nekontroluje.

„Je to jen trochu horší, než jsem čekala,“ uklidním ji. „Dlouho tu nikdo nebydlel, takže bude potřebovat opravy.“

„Jak moc horší?“

Prohlédnu si zahradu, ve které se právě něco pohnulo.

„Řekněme, že tu pravděpodobně žila rodina mývalů. Zatím nemám důkaz, že vařili pervitin, ale první prohlídka teprve začne.“

Maddie se rozesměje a já se usměju s ní. Aspoň na chvíli zní zase jako moje dcera, a ne jako někdo, kdo čeká, až se mu v telefonu rozpláču.

Je mi třiačtyřicet, ne devadesát. Warren mě ponížil způsobem, který bych mu nejraději nechala vytetovat na čelo, ale přežila jsem ho.

„Pošli mi fotku,“ požádá mě.

„To nemůžu, není dobré světlo,“ zalžu, i když se mi to přičí.

„Takže je to hodně zlé?“ dojde jí.

„Ještě horší. Nechci přijít o posledního člověka, který mě považuje za příčetnou.“

„Nechci fotografii domu. Chci vidět tebe.“

Sáhnu po klice, ale ještě ji nestisknu. Samozřejmě že chce vidět mě. Potřebuje se přesvědčit, že nemám opuchlé oči, v ruce láhev vína a na zadním sedadle Warrenovo tělo zabalené do koberce.

„Zavolám ti večer, ano? Teď potřebuju zjistit, jestli tu funguje voda a elektřina.“

„A pošleš mi tu fotku.“

„O tom ještě proběhne rodinné hlasování.“

„Ve kterém jsi jediný hlasující člen.“

„Konečně začínáš chápat demokracii v téhle rodině.“

„Mám tě ráda, i když jsi příšerně tvrdohlavá.“

„Já tebe taky.“

Hovor ukončím a chvíli držím telefon v dlani. Po několika hodinách za volantem mě bolí záda, takže se protáhnu, otevřu kufr a vytáhnu první zavazadlo.

Vedle růžového kufru stojí juka, kterou jsem při stěhování odmítla vyhodit. Warren ji nesnášel. Tvrdil, že se do našeho dokonale zařízeného domu nehodí, a několikrát navrhl, abych se jí zbavila. Právě proto jela se mnou, i kdyby měla zabrat půlku ložnice.

Popadnu kufr a vydám se k verandě. Propadlý schod překročím, další pode mnou zavrže a třetí se prohne tak nebezpečně, že se zarazím.

„Ani to nezkoušej.“ Přenesu váhu na druhou nohu a sevřu madlo kufru pevněji. „Už jsem přišla o manžela, dům i poslední zbytky sebeúcty. Zlomený kotník by byl trochu moc.“

Schod vydrží. Pomalu vystoupám na verandu a v kabelce najdu klíče, které mi před týdnem poslal správce nemovitosti.

Zámek vzdoruje tak dlouho, až začnu pochybovat, jestli mám správný klíč. Zkusím s ním otočit na obě strany, zatlačím ramenem do dveří a po několika dalších pokusech konečně něco cvakne.

Dveře se otevřou jen o několik centimetrů. Dřevo je nabobtnalé a drhne o podlahu, takže se do nich musím opřít celou vahou. Když povolí, málem vpadnu dovnitř i s kufrem. Do nosu mě udeří zatuchlý vzduch a prach. Zůstanu na prahu a rozhlédnu se po úzké chodbě.

Vybledlá tapeta s drobnými květinami se na několika místech odlepuje, podlaha je zašedlá a na dubovém schodišti leží vrstva prachu. Přesto to tu poznávám.

Tady jsem si v deseti rozbila koleno. V sedmnácti mě u těch dveří babička přistihla, když jsem se vracela domů dlouho po půlnoci. A v osmadvaceti jsem na stejném místě stála v černých šatech po jejím pohřbu, zatímco Warren venku vyřizoval pracovní telefonát.

Ten den jsem se rozhodla, že dům nechci. Nedokázala jsem v něm zůstat bez ní, a tak jsem odjela a nechala správce, aby ho

několikrát do roka zkontroloval. Vodu i elektřinu udržoval zapojené kvůli pravidelným prohlídkám a z peněz, které jsem mu posílala, měl platit i základní údržbu. Při pohledu na odlepenou tapetu začínám přemýšlet, co přesně si pod základní údržbou představoval.

„Tak jsem zpátky, babi.“ Položím ruku na madlo kufru a přejedu pohledem po chodbě. „Měla jsi pravdu. Jako obvykle.“

Babička mi od začátku tvrdila, že Warren není muž pro mě. Když jsem jí oznámila zasnoubení, dopila čaj a zeptala se, jestli už je pozdě vrátit ho původní majitelce. Tehdy jsem se urazila. Dnes bych jí za ten odhad nejraději koupila láhev jejího oblíbeného bourbonu.

Protáhnu kufr dveřmi a zamířím do obývacího pokoje. Část nábytku zůstala zakrytá bílými plachtami a knihovna stále stojí u stejné zdi. Některé police se pod tíhou knih prohýbají, ale krb vypadá neporušeně. Jestli bude fungovat, mám první dobrou zprávu dne. Druhou najdu v kuchyni, když otočím kohoutkem.

Z trubky vyteče nejdříve hnědá voda, potom zaprská vzduch a nakonec se proud vyčistí. Nechám ji chvíli odtékat a začínám věřit, že tu první noc opravdu zvládnou. Pak kohoutek zavřu. Voda teče dál. Otočím jím ještě jednou, tentokrát silněji, ale proud se ani nezmenší.

„No tak.“ Sevřu kovovou páčku oběma rukama. „Stačí jedna fungující věc. Nechci po tobě zázraky.“

Páčka povolí i s kusem mechanismu pod ní. V příští vteřině z otvoru vytryskne proud vody přímo na pracovní desku. Několik vteřin držím kus baterie před obličejem, protože moje hlava zřejmě odmítá přijmout, že jsem za první čtvrt hodinu pobytu utrhlá část kuchyně. Voda začne stříkat přes okraj dřezu. Otevřu skříňku pod linkou a hledám uzávěr.

Najdu dvě rezavé trubky, starý kbelík a cosi, co mohlo být před lety pastí na myši. Použitelný ventil tam není, nebo ho alespoň nedokážu rozeznat.

Popadnu utěrku ze zásuvky a přitisknu ji ke kohoutku. Během několika sekund je promočená a voda mi stéká po pažích až k loktům.

„Výborně.“ Hodím utěrku do dřezu a couvnu. „Přesně takhle jsem si první den představovala.“

Potřebuju najít hlavní uzávěr, jenže netuším, kde je. Nejspíš ve sklepě. Dveře do něj jsem mījela v chodbě a už tehdy jsem se rozhodla, že je otevřu ideálně v doprovodu někoho ozbrojeného.

Vyrazím před dům, přestože vůbec netuším, co tam hodlám dělat. Možná doufám, že kolem právě pojede instalatér, uvidí mi zoufalství ve tváři a nabídne mi výhodnou cenu.

Místo něj spatřím ženu v růžových šortkách a volném bílém tričku. Stojí na verandě sousedního domu s hrnkem v ruce a dívá se přímo na mě. Poznám ji okamžitě.

„Carly?“ Rosie položí hrnek na zábradlí, přitiskne si dlaň na hrud' a zamrká, jako by se jí právě zjevila dávno pohřešovaná příbuzná. „Řekni mi, že nemám halucinace.“

„Nemáš. Ale jestli je v tom kaři něco silnějšího, dám si taky.“

„Ty ses vážně vrátila.“ Seběhne schody a zamířl přes trávnlk ke mně. „Bez zavolání. Bez zprávy. Bez jediného varování, abych si stihla udělat vlasy.“

Její blond'até kudrny jsou kratší, než si je pamatuju, a kolem očí jí přibylly drobné vrásky. Jinak se pohybuje úplně stejně jako na střední. Rychle, rázně a s rukama, které doprovázejí každé slovo.

„Chtěla jsem tě překvapit.“

„To se ti povedlo.“ Obejme mě tak prudce, až zavrávorám do trávy. „Jestli mi ještě jednou zmizíš na několik let a potom se objevíš bez ohlášení, přísahám, že tě nejdřív obejmu a pak zabiju.“

„Mohla bys začít tím obejmutím. V domě mi teče voda a mou smrt možná zvládne bez tvé pomoci.“

Rosie mě pustí a konečně si všimne mých mokřých nohavic.

„Co jsi udělala?“

„Otočila jsem kohoutkem.“

„A proč vypadáš, jako bys pod ním stála?“

„Náš vztah netrval dlouho.“ Ukážu jí kovovou páčku, kterou pořád držím v ruce.

„Jsi tady sotva deset minut.“

„Ten dům si ale začal.“

Rosie si povzdechne, zakloní hlavu a na okamžik zavře oči.

„Ukaž mi to.“ Chytí mě za ruku a táhne mě dovnitř. Nemusí se ptát na cestu. Jako děti jsme mezi oběma domy přebíhaly tak často, že Rosie znala každý kout skoro stejně dobře jako já.

Hlavní uzávěr najde během minuty. Samozřejmě je ve sklepe, kam seběhne bez zaváhání, zatímco já čekám nahoře a přesvědčuju sama sebe, že bych tam nakonec také šla.

Voda přestane téct. Rosie se vrátí do kuchyně, postaví se doprostřed mokré podlahy a pomalu se rozhlédne.

„Ty tady chceš opravdu bydlet?“ Přejede pohledem už dříve nabobtnalé skříňky, popraskané dlaždice a kohoutek, jehož část stále svírám v ruce.

„*Chci* je silné slovo. Ale ano, budu tady bydlet.“

„Dobrovolně?“

„Rozvod mě k tomu přímo nenutí, jestli se ptáš na tohle.“

Znovu prohlédne kuchyň a přitiskne si prsty ke rtům. Zná ten výraz. Používala ho už ve škole, kdykoliv chtěla dodat situaci vážnost, kterou podle ní ostatní dostatečně neoceňovali.

„Dobře. Nejdřív zachráníme podlahu a potom si sedneme nad seznamem tvých životních rozhodnutí.“

„Na to nám jeden večer stačit nebude.“

„Přinesu víno, mám doma pěknou zásobu a konečně ji nebudu muset pít sama.“

Ze spíže vytáhne mop a hodí mi ho. Sama najde staré hadry, klekne si k lince a začne stírat vodu dřív, než ji o to stihnu požádat.

„Tak povídej.“ Vyždímá hadr do dřezu a podívá se na mě. „Tentokrát vynech verzi, ve které jsi v pořádku.“

„Nevím, kterou katastrofou začít.“ Dám se do vytírání, abych se jí nemusela dívat do tváře.

„Třeba tou, kvůli které ses tu po patnácti letech objevila s kufrý a pokojovou rostlinou.“

„Juka za nic nemůže.“

„Takže Warren.“

Zabořím mop do vody a přejedu stejné místo několikrát za sebou. Zhluboka se nadechnu, než spustím:

„Rozvod je hotový. Poslední papíry přišly minulý týden.“

„Podepsané a definitivní?“ Přestane ždímat hadr a narovná se.

„Ano. Warren už je oficiálně problém někoho jiného.“

„Výborně.“ Přitiskne si mokrou ruku na hrud' a obrátí oči ke stropu. „Patnáct let jsem čekala na chvíli, kdy budu moct říct, že jsem měla pravdu, a teď zjišťuju, že z toho vůbec nemám radost.“

„Jestli chceš, můžu se s ním dát znovu dohromady. Nerada bych tě připravila o životní okamžik.“

„To ani nevyslovuj.“ Namíří na mě hadr. „Dům si vzal on?“

„Ano.“

„A peníze?“

„Dostala jsem dost na opravu tohotole domu a ještě mi něco zůstane.“

„To slovo dost se mi nelíbí.“ Stáhne rty.

„Právnick chtěl bojovat o víc. Já už neměla sílu.“

Mohla jsem Warrena vláčet po soudech a nechat právníky, aby rozebrali každou investici, účet i společně koupenou židli. Po patnácti letech manželství a při jeho příjmech jsem měla velmi dobrou vyjednávací pozici. Jenže čím déle se rozvod táhl, tím méně mi záleželo na tom, kolik z něj dostanu. Chtěla jsem se probudit a nemuset řešit další zprávu od právníka, další nabídku ani další Warrenův pokus vysvětlit mi, že jeho nevěra byla vlastně důsledkem našich problémů.

Nechala jsem mu dům. Vzala jsem si vlastní úspory, investice, část společného majetku a možnost už se nikdy neprobudit vedle člověka, který mi dva roky lhal do očí. Lora se k němu nastěhovala tři týdny poté, co jsem odešla.

Tricetiletá blondýna s dokonalou postavou, hladkou pleť a vlasy upravenými tak pečlivě, až jsem Warrena podezírala, že jí kromě platu hradí i osobního kadeřníka. Ráda bych tvrdila, že jsem nad podobné srovnávání povznesená. Nejsem.

Automaticky si stáhnou tričko přes břicho. Před Maddie mi moje tělo nevadilo. Boky mám širší než ve třiceti, zadek už dávno nedrží tam, kam ho ráno obléknu, ale pořád je můj a nikdy jsem necítila potřebu se za něj stydět. Pak jsem zjistila, že Warren dva roky svléká ženu o třináct let mladší, zatímco kolem mě chodí, jako bych byla další kus nábytku.

Takové zjištění se sebevědomím zamává, i když člověk ví, že nevěra vypovídá především o tom, kdo podváděl.

„Carly.“

„Co je?“ Zvednu hlavu. Rosie se opírá o linku a pozoruje mě.

„Mluvím na tebe.“

„Přemýšlela jsem, kolik orgánů budu muset prodat kvůli nové kuchyni.“ Znovu přejedu mopem po mokré podlaze. „Ledvinu bych ještě obětovala, ale bez jater se mi s tebou bude špatně pít víno.“

„Myslela jsi na něj.“

„Teď zrovna myslím na kuchyň.“

„Znám tě od třinácti.“ Založí si ruce na hrudi. „Tehdy jsi mi také tvrdila, že cigarety v kapse tvé bundy patří někomu jinému.“

„Patřily. Budoucí Carly s pochybnými rozhodnutími.“

Koutek úst jí cukne, ale tentokrát se nenechá odvést jinam.

„Nemusíš mi nic říkat. Jen přede mnou nepředstírej, že tě to nebolí.“

Sklopím oči k mopu. Na podobnou větu nemám připravenou odpověď, která by nezněla směšně nebo příliš pravdivě.

„Dobře,“ řeknu nakonec.

Rosie přikývne a vrátí se k vytírání. Netlačí na mě dál, za což jsem jí vděčná víc, než jí teď dokážu říct.

„Tady nepomůže vyměnit kohoutek.“ Po chvíli se narovná a pomalu přejede pohledem od podlahy ke stropu. „Ten dům potřebuje kompletní rekonstrukci.“

„Děkuju. Sama jsem doufala, že mi jen chybí optimističtější úhel pohledu.“

„Elektrina, rozvody, okna, střecha...“ Odpočítává závady na prstech a s každou další se tváří tragičtěji. „Do koupelny ses dívala?“

„Otevřela jsem dveře.“

„A?“

„Koupelna požádala o soukromí. Rozhodla jsem se její hranice respektovat.“

Rosie odloží hadr a vydá se ke dveřím.

„Kam jdeš?“

„Prohlédnout místo, kde se má moje nejlepší kamarádka sprchovat.“ Ohlédne se na mě přes rameno. „Pokud se do pěti minut nevrátím, zavolej policii a řekni jim, že tělo bude nejspíš pod vanou.“

„Říkala jsem si spíš, že zavolám někomu, kdo mi řekne, co se musí opravit jako první.“

„Nikam nevolej. Znáám někoho, kdo dělá přesně tohle.“ Výraz v její tváři znám až příliš dobře. Stejně se tvářila těsně předtím, než mě v sedmnácti přesvědčila, že si dokážeme samy ostříhat ofinu podle fotografie v časopise.

„Koho?“ Mám strach.

„Někoho šikovného.“

„Rosie, jestli mi chceš dohodit rozvedeného instalatéra kolem šedesátky, který má na profilové fotografii ulovenou rybu a tři vnoučata, upozorňuju tě, že moje období špatných rozhodnutí skončilo podpisem rozvodových papírů.“

„Neměla jsem v úmyslu ti nikoho dohazovat.“ Rychle uhne pohledem. „Mluvím o Ryanovi.“

Zarazím se s rukama opřenýma o násadu mopu.

„O tvém Ryanovi?“

„Kolik synů toho jména podle tebe tajím?“ Vráť se k lince a vezme do ruky hadr. „Samozřejmě že o mém.“

V hlavě se mi okamžitě objeví hubený kluk s odřenými koleny, rovnátky a vlasy padajícími do očí. Když jsem ho viděla naposledy, nosil vytahaná metalová trička, téměř nemluvil a při každém pokusu o pozdrav zrudl až ke kořínkům vlasů.

„Ryan opravuje domy?“

„Ryanovi je pětadvacet, Carly.“ Sleduje mě. „Vyučil se tesařem a tři roky pracoval pro Callahana. Před půl rokem si s Troyem založili vlastní firmu.“

„Pětadvacet,“ zopakuju to číslo a pokusím se srovnat si ho s dítětem ve svých vzpomínkách. „Vím, že musel vyrůst, ale pořád ho vidím s pomerančovým džusem v ruce těsně předtím, než mi ho vylil na modré šaty.“

„Bylo mu devět.“

„Ty šaty byly nové.“

„A on se ti potom celý týden vyhýbal, protože si myslel, že ho nenávidíš.“

To jsem nevěděla. Pamatovala jsem si jen skvrnu, kterou se nikdy nepodařilo úplně vyprat, a Rosie, která se mi omlouvala, zatímco Ryan pozoroval svoje tenisky.

„Dělají hlavně menší rekonstrukce, opravy a montáže,“ pokračuje. „Ale Ryan dokáže posoudit, co všechno bude potřeba, a zná lidi na elektřinu i vodu. Aspoň nebudeš volat první firmě, která uvidí osamělou ženskou s rozpadajícím se domem a zdvojnásobí cenu.“

„Nějsem bezbranná.“

„Před chvílí tě porazil kohoutek.“

Než jí stihnu odpovědět, zvenku se ozve motor. Rosie se podívá z okna a okamžitě se narovná.

„Výborně. Přijel právě včas.“ Odloží hadr, vyjde před dům a na verandě začne mávat na dodávku, která zastavuje u sousedního domu.

Položím mop ke stěně a vydám se za ní.

Dveře na straně řidiče se otevrou a z kabiny vystoupí muž, kterého bych s hubeným klukem ze svých vzpomínek nespojila, ani kdyby mi Rosie předem ukázala jeho fotografii. Je vysoký, v ramenou široký a tmavé pracovní tričko má na zádech propocené. Z korby vezme bednu s náradím a přitom se mu na předloktí napnou svaly pod černým tetováním. Hnědé vlasy má kratší po stranách a delší prameny na čele spleené potem.

„Nezírej na něj tak.“ Nakloní se ke mně.

„Nezírám.“ Zírám, ale nepřiznám to.

„Jsem jeho matka. Poznám, když na něj žena zírá.“

„Snažím se v něm najít toho kluka s rovnátky.“

„Hledej výš. Rovnátka už nemá.“

Věnuju jí varovný pohled, ale Rosie se tváří, že se plně soustředí na svého syna.

Ryan něco řekne muži na místě spolujezdce, zavře korbu a otočí se k nám. Udělá několik kroků, potom se zastaví.

Poznám ho podle očí. Jsou pořád stejně šedozelené a soustředěné, jen tentokrát přede mnou nestojí chlapec, který neví, kam s rukama.

Jeho pohled krátce sklouzne k mým nohám a vrátí se k obličeji. Neprohlíží si mě neomaleně, přesto si náhle uvědomím krátké legíny, pomačkané tílko i podprsenku, kterou jsem měla už dávno vyhodit.

„Ryane, pojd' sem.“ Vyrazí mu naproti a ukáže na mě s nadšením televizní moderátorky, která se právě chystá odhalit hlavní cenu večera. „Podívej se, kdo se konečně vrátil.“

Ryan přistoupí. Na tváři se mu objeví úsměv a v pravém dolíčku poznám poslední zbytek kluka, kterého si pamatuju.

„Ahoj, Carly.“ Jeho hlas je mnohem hlubší, než by měl mít někdo, koho jsem ještě před minutou považovala za dítě.

Přitisknu ruce k bokům, abych si znovu nezačala upravovat tílko.

Rosie mi slíbila někoho, kdo se vyzná v rekonstrukcích. Mohla mě alespoň upozornit, že její syn už dávno nevypadá jako někdo, koho bych bez rozmýšlení poslala uklidit si pokoj.

2. kapitola

Ryan

Kdyby mi máma předem řekla, kdo stojí na vedlejší verandě, převlékl bych si aspoň propocené tričko. Takhle vystoupím z auta s bednou náradí v ruce a látkou přilepenou na zádech. Nebo bych poslal Troye napřed a získal pár minut, abych se vzpamatoval.

Jenže už stojím před Carly Bennetovou. Vlasy má delší, kolem očí několik jemných vrásek a na nose brýle, které jsem u ní dřív neviděl. Přesto ji poznávám okamžitě. V šestnácti jsem se kvůli ní začal dobrovolně sprchovat i o prázdninách.

„Ahoj,“ odpoví.

Její pohled mi krátce sklouzne k tetování na předloktí a zase se vrátí k obličeji. Nejspíš se ještě snaží spojit si mě s klukem, kterého má v paměti.

Nemůžu jí to mít za zlé. Když mě viděla naposledy, měl jsem vlasy po ramena, rovnátka a byl jsem přesvědčený, že černé tričko s lebkou se hodí ke každé příležitosti.

„Výborně, už jste se poznali.“ Máma vstoupí mezi nás a roztáhne ruce. „Tak se můžeš podívat, co Carly provedl ten kohoutek.“

„Říkala jsi, že jí praskl kohoutek.“

„Kohoutek byl jen začátek.“ Ukáže k domu a zvázní. „Mrkni taky na verandu. Hlavně dávej pozor na schody.“

„Jeden schod. Zbytek zatím projevuje vůli žít.“ Carly si založí ruce.

Přejdu přes trávník a prohlédnu si dům zblízka. Střechu mám na očích odmalíčka, ale z našeho pozemku není vidět, jak moc se její okraj propadl. Okap visí jen na několika hácích a zábradlí verandy se při každém dotyku pohne.

„Potřebovala bych nejdřív zjistit, co všechno je špatně.“ Carly ustoupí, abych mohl vyjít nahoru. „A potom kolik mě bude stát, aby to špatně nebylo.“

Položím dlaň na sloupek zábradlí a opatrně s ním zahýbu. Dřevo je u paty měkké a téměř se oddělí od podlahy.

„O tohle se raději neopírej.“

„Pozdě.“ Máma rychle stáhne ruku, kterou právě pokládala na druhý sloupek.

Z auta se ozve Troyův smích. Sedí u otevřeného okénka a sleduje nás, místo aby vyložil náradí.

„Zítra to můžu projít celé,“ řeknu a narovná se. „Dneska nemám měřák vlhkosti. A na rozvody se stejně musí podívat elektrikář.“

„Správce nemovitosti tvrdil, že potřebuje základní opravy.“

„Ten správce lhal,“ prohlásí máma.

„To zjistím, až uvidím vnitřek.“ Zkusím znovu uvolněné zábradlí. „Ale jestli tomuhle říkal základní oprava, moc se nepředřel.“

„Původní charakter,“ opraví mě Carly. „Ten výraz používal častěji.“

„Původní charakter většinou znamená křivou podlahu a rozvody, na které je lepší se neptat.“

„Takže se mi celou dobu opravdu smál.“

„Možná jen dostal zapláceno předem.“ Carly se zasměje a upraví si brýle. Stejně to dělala i před devíti lety, když přemýšlela nebo nechtěla dát najevo rozpaky.

Tehdy jsem ji při tom pozoroval častěji, než bylo zdrávo.

Přijela tenkrát na týden za mámou. Dům po babičce nechala zavřený a bydlela u nás, protože se na něm zrovna opravovala část střechy. Warren zůstal v Richmondu a Maddie trávila dva týdny prázdnin na táboře.

První ráno sešla do kuchyně v modrých letních šatech a s vlasy sepnutými velkým skřipcem. Zeptala se mě, jak se mám, a já na ni zíral tak dlouho, až za mě odpověděla máma. Pak jsem na stůl vylil džus a utekl do pokoje. Troy mi ten zážitek připomínal celé léto.

„Co všechno potřebuješ vědět?“ Carly mě vrátí do přítomnosti.

„Jak dlouho byl dům prázdný, kdy se naposledy něco opravovalo a jestli máš nějakou dokumentaci. Revize elektřiny, účty za střechu, rozvody, cokoliv.“

„Mám krabici s nápisem Důležité. Zatím jsem v ní našla neplatné záruční listy a svatební album.“

„Takže nic.“

„Mám pocit, že to album by při správném použití mohlo podpírat viklající se skříňku.“

„Konečně pro něj našla rozumné využití.“ Máma si přitiskne dlaň na hrud’.

Carly se na ni podívá přes obroučky.

„Ještě jednou si kopni do mého bývalého manželství a půjdeš hledat dokumentaci sama.“ Protočí oči, ale úsměv jí vydrží jen chvíli. Warrenovo jméno s ní pořád něco dělá.

O rozvodu vím jen to, co mi řekla máma. Toho je víc, než bych potřeboval, a pořád příliš málo na to, abych Carly rozuměl.

„Vaše firma se opravdu jmenuje Hodinový manžel?“ Carly kývne k nápisu na dveřích dodávky.

„Název vymyslel Troy.“

„Protože byl skvělý,“ ozve se za námi.

„Protože všechny ostatní návrhy byly ještě horší.“ Ohlédnu se přes rameno, ale Troy mě ignoruje.

„Ženatí klienti radši zaplatí nám, než aby doma přiznali, že šest let slibují pověsit poličku.“

„A svobodné klientky si pod tím názvem nejspíš představují úplně jiné služby.“ Carly sevře rty a podívá se stranou, jako by jí význam vlastní poznámky došel až poté, co ji vyslovila.

Máma vyprskne smíchy. Troy se za námi ohlédne a já radši sklopím oči k bedně s nářadím.

„Nabízíte i ty?“ zeptá se máma a otře si koutky očí.

„Odjízďím.“ Seskočím z verandy a zamírím k nářadí.

„Ale no tak, vždyť se jen ptám.“

„A já už tě znám dost dlouho na to, abych věděl, že jednou otázkou nikdy nekončíš.“

Carly se stále dívá jinam, ale ramena se jí chvějí potlačovaným smíchem. Když si všimne, že ji pozoruju, zvedne ke mně oči.

„Promiň. Měla jsem za sebou dlouhou cestu a málo spánku.“

„V pohodě. Kvůli tomu názvu jsme už slyšeli horší.“

„A vydělali si na několika dámských rozlučkách,“ doplní máma ochotně.

Zavřu oči a napočítám do tří. Pak se podívám na mámu.

„To byla jedna rozlučka a opravovali jsme rozbitou terasu.“

Máma zvedne obě ruce a ustoupí, ale ten spokojený výraz jí z tváře nezmizí. Až se vrátím domů, určitě na mě vytáhne další otázky.

Carly je o osmnáct let starší, čerstvě po rozvodu a navíc mámina nejlepší kamarádka. Pro ni jsem pořád kluk odvedle, kterému kdysi pomáhala hledat míč v živém plotě. Bednu hodím na korbu a pokusím se na to nemyslet.

„Takže zítra?“ Carly se ke mně otočí. „Řekni čas a já se pokusím do té doby objevit všechny papíry, které správce nemovitosti úspěšně ignoroval.“

„V devět, jestli ti to vyhovuje.“

„Na řemeslníka mi to připadá podezřele pozdě.“

„Když budeš trvat na šesté, přidám ti příplatek za budík.“

„Tak to mám štěstí, že jsme se léta neviděli. Nestihla jsem tě naštvat.“

Jednou už mě naštvala. Bylo mi devět a při couvání přejela kolo, které jsem nechal za příjezdovou cestou.

Carly na mě nekřičela. Jen si dřepa vedle zohýbaného ráfku a zeptala se, jestli jsem v pořádku. Pak mě odvedla domů, protože jsem byl fakt naštvaný. Po týdnu mi pořídila nové kolo. Byl jsem radostí bez sebe.

Dlouho jsem čekal, že se vrátí. Kdykoliv se před vedlejším domem objevilo auto, běžel jsem k oknu. Postupně jsem s tím přestal, stejně jako jsem přestal využívat míč jako záminku k návštěvě jejich zahrady.

Pak přijela na týden k mámě. Bylo mi šestnáct a ze sousedky, kterou jsem znal od dětství, se během pár dní stal můj první pořádný klukovský průšvih. Neměla tušení. Byla vdaná, měla dítě a já před ní nedokázal sestavit ani souvislou větu. Ted' se na mě dívá a čeká na odpověď.

„To se ještě uvidí.“ Vytáhnu z kapsy telefon. „Pošlu ti seznam věcí, které potřebuju dohledat.“

„Máma ti dá moje číslo.“

„Už ho mám.“

Carly nepatrně zvedne obočí.

„Kvůli zakázce,“ doplním. „Máma mi ho poslala ve zprávě, která obsahovala tolik vykřičníků, že jsem čekal vytopené celé přizemí.“

„Byla to krizová situace.“ Máma přitiskne ruku na hrud'. „Moje nejlepší kamarádka se po patnácti letech vrátila domů a okamžitě ji napadla vlastní kuchyň.“

„Upadla páčka.“

„Voda byla všude.“ Otevře ústa, ale Carly ji předběhne.

„V devět budu připravená.“ Sáhne si na okraj brýlí a upraví si je. „Kolik bude stát prohlídka?“

„Nic. Nejdřív zjistím rozsah škod a potom ti připravím rozpočet.“

„Chci ho rozepsaný po jednotlivých položkách.“ Její tón se změnil. Není nepřijemný, jen mnohem pevnější než před chvílí.

„Rozepíšu materiál i práci.“

„A sama se rozhodnu, co se udělá hned a co může počkat. Nechci, aby mi někdo v polovině oznámil, že přidal další práce, protože usoudil, že jsou potřeba.“

Máma se přestane usmívat. Carly má ruce sevřené před tělem a při poslední větě se na mě dívá, dokud nepřikývnu.

„Jasně. Všechno ti předem ukážu,“ řeknu.

„Dostaneš rozpočet a možnosti. Bez tvého souhlasu nezačneme.“ Zaklapnu bednu s nářadím.

„Dobře.“ Carly přikývne a ruce jí klesnou podél těla. „Takový způsob práce mi vyhovuje.“

„Zítra v devět.“

„Budu čekat.“

S bednou se vrátím k autu. Troy sleduje Carly s mámou ve zpětném zrcátku a šklebí se, jako by mu právě skončilo představení. Naložím nářadí na korbu a usednu za volant.

„Takže tohle je ta slavná Carly?“ zeptá se, jakmile zavřu dveře.

„Co myslíš tím slavná?“ Zapnu si pás a nastartuju.

„Mámina kamarádka, kvůli které ses v šestnácti začal dobrovolně sprchovat.“

„Sprchoval jsem se i předtím.“

„Když ti to někdo připomněl.“

Zařadím a vyjedu od domu. Troy se ke mně otočí, přestože jsme sotva sjeli z příjezdové cesty.

„Celé léto jsi mluvil o jejích šatech.“

„Jednou jsem řekl, že jí sluší.“

„Jako by žádné jiné na světě neexistovaly.“

„Ty vole, bylo mi šestnáct!“

„A teď ti je pětadvacet a zase jsi zapomněl mrkat.“

Mrknu do zpětného zrcátka. Carly stojí s mámou na verandě a rukou si přidržuje vlasy, které jí vítr žene do obličeje. Chvilí se dívá za naším autem. Potom zahneme a oba domy zmizí z dohledu.

„Je to klientka.“ Přidám plyn. „A čerstvě se rozvedla.“

„Vím. Tvoje máma to stihla říct mojí mámě, než jsme vyjeli. A ten věkový rozdíl asi taky znáš.“

„Umím počítat.“ Sevřu volant a dál se dívám na silnici.

Na další Troyovu poznámku počkám až za zatáčku, ale on mlčí. To je od něj nezvyklé.

3. kapitola

Carly

První noc v domě po babičce strávím na matraci v obývacím pokoji, s baterkou vedle polštáře a židli zapřenou pod klikou. Zloději mě trápí méně než dveře, které se během odpoledne dvakrát samy otevřely.

Rosie odešla před hodinou. Nabízela mi pokoj u sebe a několikrát navrhla, že tu zůstane se mnou, ale odmítla jsem. Návrat měl být začátkem mé samostatnosti. Bylo by trapné zahájit ho útekem k sousedce jen proto, že vlastní dům vrže, zapáchá a některé jeho části odmítají plnit svou původní funkci. Teď ležím pod tenkou dekou a poslouchám zvuky z potrubí. Ozve se škrábnutí, pak zadunění a vzápětí cosi přejede po trubce.

„Jestli jsi krysa, můžeme se domluvit.“ Natáhnu ruku po baterce a posvítím ke stěně. „Ty zůstaneš tam, kde jsi, a já se vzdám plamenometu.“

Ze zdi se ozve další škrábnutí.

„Beru to jako odmítnutí.“ Přejedu kuželem světla po stropě. Omítka je popraskaná, v jednom rohu se táhne tmavá skvrna a starý lustr se lehce pohupuje, přestože jsem všechna okna zavřela.

Zítra se Ryana zeptám, jestli může lustr spadnout sám od sebe a jestli člověka předem nějak varuje. Telefon zavibruje. Na displeji se objeví zpráva.

Maddie: Už spíš?

Bez odpovědi zapnu videohovor. Maddie ho přijme téměř okamžitě. Obličej jí osvětluje displej telefonu, tmavé vlasy má spletené do copu a za ní poznávám postel i nástěnku jejího pokoje na koleji.

„Neměla bys být někde na večírku?“ Posunu si polštář pod hlavou. „Je pátek večer. Čekala jsem, že budeš dělat rozhodnutí, o kterých mi povíš nejdřív po třicítce.“

„To mám ještě dost času.“ Maddie se nakloní blíž k obrazovce a prohlédne si prostor za mnou. „Ty opravdu ležíš na zemi?“

„Na matraci.“ Otočím telefon a ukážu jí provizorní lůžko, několik krabic a lampu stojící na obráceném kbelíku. Když

kamerou zavadím o židli pod klikou, rychle telefon otočím zpátky k sobě.

Židle se do záběru stejně dostala.

„Proč máš pod dveřmi židli?“

„Zámek potřebuje opravit. Dveře se párkrát otevřely.“

Maddie na mě několik vteřin zírá. Přesně takhle se na ni dívám já, když se snaží nějakou katastrofu vydávat za drobnou komplikaci.

„Rosie ti nenabízela pokoj?“

„Nabídla. Odmítla jsem.“

„Odmítla jsi dům, který má funkční dveře, normální střechu a pravděpodobně i postel.“

„Neujela jsem stovky mil proto, abych první večer utekla k sousedům.“

„Takže budeš spát na podlaze, protože ses rozhodla dokázat si samostatnost?“

„Je mi třiadváct. Jednu noc to zvládnu.“ Opřu telefon o krabici, aby mě přestala bolet ruka. „Kdybych dnes šla k Rosie, zítra si najdu jinou výmluvu, proč tu nespát.“

„Nemusíš se za jeden večer proměnit v nezávislou ženu.“ Uhne očima od obrazovky. Prsty si pohrává s koncem copu a já čekám, protože tuším, co přijde. „Ozval se táta?“

„Dnes jsme spolu nemluvili.“

Nelžu jí. Jen se nezmiňuju o Warrenově zprávě.

Odpoledne se zeptal, zda jsem v pořádku dorazila. Odpověděla jsem jediným slovem. Potom mi nabídl kontakt na stavební firmu a přidal poznámku, že v malém městě bude obtížné sehnat opravdové odborníky.

Zprávu jsem smazala. Znáám Warrena dost dlouho na to, abych věděla, co se v ní skrývalo. Nemusel napsat, že si myslí, že jsem udělala chybu. Stačilo mu zmínit malé město a pochybné řemeslníky.

„Poslal ti všechno, na čem jste se dohodli?“ Sleduje moji tvář. „Nechci vědět částku. Jen jestli zase něco nezdržuje.“

„Vyrovnání už přišlo celé. Po finanční stránce je opravdu konec.“

Přikývne a stáhne nohy na postel. O Loře se snažíme mluvit co nejméně. Maddie svého otce miluje a nechci, aby měla pocit, že si mezi námi musí vybírat. Warren se před ní obhazuje, Lora se pokouší být přátelská a já vynakládám příliš mnoho energie na to, abych před vlastní dcerou nevypadala zahořkle. Obě si proto hlídáme, co o něm řekneme. Maddie to pozná na mně stejně rychle jako já na ní.

„Jsem v pořádku,“ ujistím ji.

„Na to jsem se neptala.“

„Chtěla ses zeptat.“

„Možná jsem chtěla vědět, jestli máš kde spát, a místo toho jsem zjistila, že ses zabarikádovala v ruině.“

„Je to starý dům, ne ruina.“ Přetáhnu si deku výš.

Ve zdi znovu zaškrábe. Maddie zvedne obočí.

„Trubky,“ vysvětlím.

„Jo, jasně.“ Maddie si chvíli prohlíží můj obličej, potom se posune blíž k telefonu. „Myslíš, že ti tam bude dobře?“ Rozhlédnu se po místnosti. Ve světle lampy vypadají bílé plachty přes nábytek jako shrbené postavy; na podlaze stojí otevřené krabice a z chodby táhne chlad.

Měla jsem sem přijet mnohem dřív. Warren pokaždé našel důvod, proč to není vhodná chvíle. Maddie měla školu, on práci, cesta byla dlouhá a oprava domu by se nevyplatila. Já jeho argumenty přijímala, protože bylo jednodušší souhlasit než si připustit, že místo, které patřilo mně, nechávám pomalu chátrat. Za posledních patnáct let za mě o tomhle domě rozhodoval Warren dost často.

„Bude mi tu dobře,“ odpovím. „Ne hned. Nejspíš ani příští týden. Ale jednou ano.“

„Jakmile skončí zkoušky, přijedu.“ Sáhne mimo obrazovku a vezme si láhev vody. „Pomůžu ti s vybalováním a zkontroluju, jestli ses mezitím nenastěhovala k Rosie.“

„Nemusíš kvůli mně měnit plány.“

„Neměním je. Jen tě informuju, abys měla čas se s tím smířit.“

„Po kom jsi tak panovačná?“

„Podle táty po tobě.“

„Tvůj otec říká spoustu věcí, které nedávají smysl.“

Usměje se. Poprvé dnes se nemusí bát, že se při zmínce o otci rozpláče nebo začnu nadávat.

„Zavolej mi ráno,“ požádá mě. „A kdyby se ty dveře znovu otevřely, půjdeš k Rosie.“

Po skončení hovoru zůstanu ještě chvíli ležet. Telefon držím na hrudi a poslouchám dům, který se ani na okamžik neuklidní. Dřevo pracuje, trubky pobrukuje a z horního patra se jednou ozve tupá rána.

Měla bych se přikrýt až po hlavu a počkat na ráno. Jenže z horního patra se ozve další rána, a tak vezmu baterku a vstanu. Aspoň zjistím, co tu tak hlučí. Třeba se pak konečně vyspím.

Procházím přízemím a kuželem světla přejíždím po stěnách. Dveře do jídelny drhnou o podlahu, na schodišti chybí část zábradlí a z kuchyně stále táhne vlhkost. Pod vrstvou prachu a zanedbanými místnostmi ale poznávám místa, která jsem považovala za dávno zapomenutá.

U kuchyňského stolu mě babička učila péct jablečný koláč. V jídelně jsme s Rosie pořádaly čajové dýchánky a jednou při nich vypily polovinu láhve babiččina likéru, protože jsme si myslely, že je v ní sirup. Na dveřním rámu v předsíni jsou stále čárky označující naši výšku. U každé je datum a jméno napsané babiččiným rukopisem. Moje poslední končí v patnácti. Rosieina je o centimetr výš, protože si při měření stoupla na špičky.

Přejeďu po vybledlé čáře prstem. Babička mě tehdy zřejmě měřila o trochu výš, než jsem ve skutečnosti byla.

Celé roky jsem se bála, že návratem sem příznám porážku. Teď stojím v předsíni a prohlížím si babiččiny čárky na rámu dveří. Za oknem sousedního domu se rozsvítí světlo.

Otočím hlavu a mezi závěsy zahlédnu pohyb. Rosie má kuchyň naproti babiččinu domu, takže do ní odtud vidím skoro stejně dobře jako před lety.

U linky stojí Ryan. Na sobě má jen tmavé tepláky a u ucha drží telefon. Tetování, které jsem odpoledne zahlédla na jeho paži, mu pokračuje přes rameno na horní část hrudi.

Ustoupím od okna tak prudce, až málem narazím do stěny. S baterkou u boku si připadám směšně. Jsem ve vlastním domě a vedle v kuchyni stojí syn mojí nejlepší kamarádky. Může mít na

sobě, co chce. Po chvíli se k oknu vrátím. Potřebuju se jen ujistit, že si mě nevšiml. To přece není šmírování.

Ryan už netelefonuje. Opírá se bokem o linku a pije vodu přímo z láhve. Tetování je ve světle kuchyně vidět lépe. Nejspíš pokračuje ještě níž, ale na tu vzdálenost to nedokážu rozeznat. Nakloním se o trochu blíže ke sklu. Ryan otočí hlavu a podívá se přímo k mému oknu. Okamžitě se narovná. V obývacím nesvítím, takže mě nemůže vidět. Musel si všimnout jen baterky. Zvedne ruku a zamává. Takže mě vidí.

Oplatím mu krátké zamávání a snažím se přitom tvářit, že je naprosto běžné stát potmě u okna a dívat se k sousedům. Ryan ukáže na telefon. O několik vteřin později se mi rozsvítí displej. **Ryan: Viděl jsem baterku. Je všechno v pořádku, nebo mám přijít?**

Přečtu si zprávu dvakrát a vymyslím odpověď, která neprozradí, že jsem ho pozorovala.

Carly: Jen kontroluju dům. Zatím se mě pokusil zabít kohoutek a teď mi něco škrábe ve zdi, ale jinak situaci zvládám. Na displeji se téměř okamžitě objeví tři tečky.

Ryan: To „jinak“ nezní moc přesvědčivě. Kdyby se něco dělo, zavolej. Prsty mi zůstanou nad displejem.

Warren mi podobnou větu říkal často. *Můžeš mi kdykoliv zavolat.* Ve skutečnosti to znamenalo, že mu můžu zavolat, pokud se problém vejde mezi jeho schůzky, nevyžádá si změnu programu a půjde vyřešit během několika minut.

Ryan není Warren. Nemám důvod hledat v obyčejné nabídce něco, co v ní není. Palcem otevřu odpověď.

Carly: Platí to i ve dvě ráno, nebo má hodinový manžel noční příplatek? Odpověď přijde, zatímco ještě držím telefon v ruce.

Ryan: Nejspíš budu ještě vzhůru. Kdyby něco, napiš. Máminým kamarádkám první výjezd neúčtuju.

Podívám se k protějším oknu. Ryan tam stále stojí a sleduje displej. **Carly: A co druhá?**

Tentokrát zvedne hlavu. I přes sklo a vzdálenost vidím, jak se mu na tváři objeví úsměv. Telefon mi znovu zavibruje.

Ryan: Záleží na tom, před čím tě budu zachraňovat. Než vymyslím odpověď, zhasne v jeho kuchyni světlo a okno potemní.

Vrátím se na matraci a položím baterku na krabici vedle sebe. Dům dál praská a ze stěny se znovu ozve škrábání, ale tentokrát zůstanu ležet.

4. kapitola

Carly

V devět hodin a dvě minuty stojí Ryan v mé kuchyni s tabletem v ruce, tužkou za uchem a baterkou namířenou pod dřez.

Přijel o několik minut dřív, ale čekal u auta, dokud nebylo přesně devět. Pak teprve zaklepal. Warren by řekl, že lidé s důležitou prací nemají čas chodit přesně. Kdysi jsem se té jeho větě smála. Teď při ní jen svěším hlavu.

Ryan si potřetí posvítí na trubky a něco zapíše do tabletu. Čekám, jestli se jeho výraz alespoň trochu změní, ale soustředěně klepne na další místo a přiblíží se k němu baterkou.

„Tak jaký je rozsudek?“ Opřu se bokem o linku. „A než odpovíš, připomínám, že jsem ještě nesnídala.“

„Můžu ti říct pravdu, nebo částku, při které neomdlíš.“ Vysune se zpod dřezu a opráší si kolena. „Obojí najednou bych před prvním jídlem neriskoval.“

„Jsem účetní. Neomdlévám kvůli číslům.“

„Tak za nosítka ušetříme.“

„A špatná?“

„Čísel bude dost.“

Za ním stojí Troy s kelímkem kávy v ruce. Je štíhlejší než Ryan, má tmavé vlasy a krátký plnovous. Při představování mi stiskl ruku a doporučil, abych Ryana praštila smotaným časopisem, jakmile začne používat výrazy jako *nosný prvek* nebo *kompletní výměna*. Časopis jsem zatím nenašla, ale vím, kde babička schovávala staré televizní programy.

„Připravil bych několik tabulek, silnější alkohol a možná kněze.“ Troy si přidřepne vedle dřezu a nakoukne dovnitř. „Po tom škrábání, které jsi v noci slyšela, bych církevní pomoc nezavrhoval.“

„Dům je starý, ne prokletý.“ Podívám se ke stropu.

Kousek omítky se uvolní a přistane Ryanovi ve vlasech.

„Dům právě podal námitku.“ Troy k němu zvedne kelímek.

Ryan si vyklepe omítku z vlasů a beze slova se podívá na mě.

„Dobře,“ připustím. „Kněze můžeme přidat do sloupce doporučených výdajů.“

Prohlídka trvá téměř tři hodiny. Ryan postupuje místnost po místnosti, všechno fotografuje a u každého problému mi vysvětlí, co vidí. Troy mezitím kontroluje okna, dveře a venkovní části domu. Seznam závad se mi přestává vejít na jednu stránku.

Střecha na severní straně zatéká a bude ji muset prohlédnout pokrývač. Elektroinstalace je místy původní, takže Ryan odmítne cokoli zapojovat, dokud ji nekontroluje elektrikář. Trubky v přízemí jsou zkorodované a zadní veranda se nesmí používat, pokud nechci skončit ve sklepě rychleji než po schodech. Ryan mě ale ujistí, že ho bourat nemusíme.

Základy podle první prohlídky vypadají stabilně, hlavní konstrukce drží a většina oken se dá renovovat. Když Ryan v kuchyni nadzvedne roh starého lina, objeví pod ním další dvě vrstvy a pod nimi kus původní dubové podlahy.

„Ta se dá zachránit?“ Kleknu si vedle něj a prohlédnu si úzký pruh tmavého dřeva.

„Pokud není pod linkou shnilá.“ Ryan přejede palcem po odkrytém místě. „Nebude vypadat jako nová, ale může být pěkná.“

„Nechci, aby vypadala nově.“

„Tak ji necháme takovou, jaká je.“ Podívá se na mě.

U každé závady mi řekne, co je nezbytné, co může počkat a co by bylo pouze hezčí. Nepřesvědčuje mě, že potřebuji dražší variantu, a nesnaží se technické věci odbýt větou, že se o ně nemusím starat.

Když objeví vlhkost pod oknem, podá mi měřák a ukáže hodnotu na displeji. Potom ho přiloží ke zdravé části stěny, abych viděla rozdíl.

„Tmavá skvrna tedy není jen špína,“ řeknu.

„Bohužel ne.“

„A já ji včera málem umyla.“

„To by pomohlo asi stejně jako přelepit kontrolku motoru, aby přestala svítit.“

„Warren to jednou udělal. Tvrdil, že ho ta kontrolka rozptyluje.“

„Teď už chápu, proč jsi chtěla rozpočet po položkách.“ Ryan se zarazí s měřákem v ruce.

Dál se neptá. Za to bych mu připsala bod, kdybych si nějaké vedla.

V koupelně zůstanu stát ve dveřích. Od včerejška jsem se v ní zvládla jen rychle umýt u umyvadla. Do vany jsem naskládala čisticí prostředky; na koupání v ní nemám odvahy.

„Řekni mi, že tohle může nějakou dobu zůstat.“ Ukážu na popraskané obklady kolem vany. „Potřebuju někde smýt prach, který vyrobíte ve zbytku domu.“

Ryan poklepe kloubem na jednu kachličku. Ozve se dutý zvuk a dvě sousední se zachvějí.

„Můžeš používat umyvadlo a toaletu. Sprchu ne, dokud se nepodíváme, co je za obklady.“

„Takže se budu mýt zahradní hadicí.“

„Máma bydlí deset metrů odsud.“

„Zahradní hadice zní pořád lákavěji.“

„Mohli bychom koupelnu zpřístupnit veřejnosti,“ navrhone Troy ode dveří. „Když budeme vybírat vstupné, něco se ti vrátí.“

„Za co přesně by lidé platili?“

„Za pocit, že jejich koupelna ještě není tak špatná.“

Ryan se zvedne a oře si ruce do pracovních kalhot.

„Nejdřív prověříme, jestli je pod obklady vlhkost. Jestli ne, možná sprchu dočasně zprovozníme.“

„Dočasně jako na několik týdnů, nebo jako do chvíle, než na mě spadne stěna?“

„To ti řeknu, až tu stěnu otevřeme.“

„Uklidňování klientů vám na kurzu nešlo?“

„Ryan ten den chyběl,“ odpoví za něj Troy. „Učil se účtovat příplatky.“

„Běž raději zkontrolovat verandu.“ Podá mu krabici s nářadím.

„Mám pocit, že se mě snažíš zbavit.“

„Výborně. Výklad ti naopak šel.“

Troy odejde a já Ryana následuju zpátky do kuchyně. Je po poledni, klimatizace nefunguje a otevřenými okny proudí dovnitř teplý vzduch. Z lednice, kterou Rosie ráno naplnila několika základními potravinami, vytáhnu džbán citronády.

„Můžu vám nabídnout vodu, citronádu nebo vlažnou kávu.“

„Citronádu.“ Ryan odloží tablet na linku. „A Troyovi nic. Mluví až moc.“

„Slyším tě!“ ozve se z chodby.

Naliju tři sklenice. Když jednu podávám Ryanovi, prsty se nám dotknou a já tu svou málem pustím. Postavím ji na linku a sáhnu po džbánu, přestože je sklenice už plná.

Ryan vypije téměř polovinu sklenice najednou. Potom si odtáhne tričko od hrudi, aby pod něj pustil vzduch.

Pod látkou na okamžik zahlédnu pevné břicho a tmavé linie tetování na horní části hrudníku. Včera jsem je sledovala přes okno. Dnes stojím tak blízko, že bych rozeznala jednotlivé linky, kdybych se dívala dost dlouho. Raději se zadívám na džbán. Jenže za okamžik očima znovu sklouznu k jeho ruce.

„Dobrá citronáda,“ řekne Ryan.

„Ano. Děkala ji Rosie.“ Vezmu svou sklenici a napiju se, přestože nemám žízeň. „Já zatím zvládla zprovoznit jen lednici.“

V koutku úst mu cukne. Odložím džbán, než si všimne, že ho držím jako štít.

„Pošli mi rozpočet.“ Odložím sklenici a sáhnu po složce s dokumenty. U čísel se snad soustředím. „Chci zvlášť nutné opravy, doporučené práce a všechno, co bude jen výsledkem mých drahých představ.“

„Pošlu předběžný rozpočet.“ Ryan otevře poznámky v tabletu. „Elektrinu, vodu a střechu naceníme přesně, až to uvidí elektrikář, instalatér a pokrývač. Domluvím je a předem ti pošlu jejich sazby.“

„To mi vyhovuje.“

„Potřebuju ještě vědět, jestli tu chceš během rekonstrukce bydlet.“

„Chci. Pracuju z domova a krátkodobý pronájem by spolykal peníze, které můžu dát do oprav.“ Přejedu prsty po okraji složky. „Navíc jsem se právě přistěhovala. Nechci se po několika dnech nechat vyhnat.“

Poznamená si mou odpověď.

„Ze začátku tu zůstat můžeš. Až přijde na elektrinu a hlavní rozvody vody, pár nocí budeš muset jít. Řeknu ti to s předstihem.“

„Rosie mě ubytuje. Pravděpodobně už mi povlékla postel a čeká, kdy uznám porážku.“

„Povlékla ji včera. A ráno se mě ptala, jak dlouho podle mě vydržíš.“

„Cos jí řekl?“

„Že tě neznám dost dobře, abych si vsadil.“

„Velmi správná odpověď.“

Ryan zavře poznámku a rozhlédne se po kuchyni.

„Ukaž mi pracovnu. Podle ní naplánujeme, kde začít.“

Odvedu ho do bývalé jídelny, kde už stojí pracovní stůl, notebook a několik kartonů se šanony. Zatím jsem otevřela jen jednu krabici. Ostatní lemují stěnu a překázejí při každém pokusu dostat se k oknu. Ryan zkontroluje zásuvky a vyfotografuje rozvodnou skříňku v chodbě.

„Začneme na opačné straně domu.“ Ukáže na zásuvku pod stolem. „Tuhle musí prověřit elektrikář. Pokud bude v pořádku, pracovnu necháme zapojenou co nejdéle. Internet přesuneme až nakonec.“

„Mám několik stálých klientů a blíží se uzávěrky.“ Otevřu notebook, přestože mu nemusím nic dokazovat. „Týden bez připojení si nemůžu dovolit.“

„Tak o něj na týden nepříjdeš.“ Otočí se od zásuvky ke mně. „A kdyby se něco změnilo, řeknu ti to, než odpojíme proud.“

Čekám, jestli přidá, že mám všechno nechat na něm. Warren by to udělal. Nejdřív by mě ujistil, že se o nic nemusím starat, a potom by změnil domluvený plán, protože podle něj dával větší smysl. Ryan místo toho do tabletu zapíše poznámku o pracovně a změní šířku dveří.

To, že dohodu opravdu dodrží, mě překvapí. Warren ji často změnil, protože byl přesvědčený, že ví líp, co potřebuju.

„Ještě něco?“ Ryan uklidí metr.

„Ne. Jen jsem si představovala, jak budu klientům vysvětlovat, že jejich účetnictví shořelo se starými rozvody.“

„Elektrikář přijde v pondělí. Do té doby na tu skříňku nikdo nesáhne.“

„To zní skoro uklidňujícím způsobem.“

„Pracuju na tom.“

Než odjedou, Ryan v kuchyni odpojí poškozenou baterii, přívod provizorně zaslepí a znovu pustí hlavní vodu. Kolem půl jedné s Troyem naloží vybavení do auta. Ryan mi ještě jednou ukáže, které části domu nemám používat, a na zadní dveře nalepí pásku. Mé ujištění, že na verandu nevstoupím, mu zřejmě nestačí. Nemůžu se na něj zlobit. Včera jsem se pokoušela domluvit s vlastním schodem.

Předběžný rozpočet mi přijde krátce po sedmé. Má jedenáct stran a každou položku rozepsanou zvlášť. U dražších částí je několik možností. U elektřiny, vody a střechy je uvedena rezerva, kterou bude muset potvrdit elektrikář, instalatér a pokrývač. Celková částka je o třetinu nižší než nejhorší číslo, které jsem si spočítala během noci.

Přesto si otevřu láhev vína. Naliju si sklenku, vezmu notebook a projdu dokument znovu od začátku. Ryan rozdělil práce na havarijní, nutné během prvních měsíců a ty, které mohou počkat. U každé položky je cena materiálu, odhad práce a krátké vysvětlení. Pod součtem najdu poznámku:

Pořadí prací jsem navrhl tak, abys mohla co nejdéle zůstat v domě a používat pracovnu. Položky označené žlutě můžeme odložit. Konečné ceny odborných prací potvrdíme po jejich prohlídce. R.

Napiju se vína a otevřu tabulku s vlastními úsporami. Z rozvodového vyrovnaní si rekonstrukci můžu dovolit, pokud se vzdám mramorové kuchyně, volně stojící vany a několika dalších nápadů, které vypadají skvěle v časopisech, ale hůř na bankovním výpisu.

Dům jsem mohla prodat. Právnička mi to doporučovala a Warren to považoval za jedinou rozumnou možnost. Podle něj nemám zkušenosti ani povahu na to, abych sama řídila rozsáhlou rekonstrukci.

Jeho hlas slyším ve vlastní hlavě i teď. Ne tak jasně jako dřív, ale pořád dost na to, abych začala pochybovat.

Znovu si přečtu Ryanovu poznámku. Víím, které práce lze odložit a kde se cena ještě může změnit. Když jsem se dopoledne na něco ptala, odpověděl mi. A moje podmínky zapsal do rozpočtu. Otevřu WhatsApp.

Carly: Předběžný rozpočet přijímám. Kdy můžete začít a kolik času mám na rozloučení s představou, že ještě někdy budu bohatá? **Ryan** odpoví za několik minut.

Ryan: V pondělí v osm. Začneme pracemi, na které ještě nepotřebujeme elektrikáře ani instalatéra. Na rozloučení s bohatstvím máš celý víkend.

Vzpomenou si, jak během prohlídky vypil citronádu téměř na jeden nádech. **Carly:** Mám připravit něco kromě volného vstupu a peněz?

Ryan: Černou kávu. Troy pije s mlékem a dvěma cukry, ale můžeš předstírat, že sis to nepřečetla. **Carly:** Káva se účtuje zvlášť.

Tři tečky se objeví téměř okamžitě. **Ryan:** První je zdarma. Obchodní princip už znáš.

Carly: A od druhé se vás nezbavím? Tentokrát odpověď chvíli trvá. **Ryan:** Doufal jsem, že alespoň do třetí.

Zasměju se a položím telefon vedle notebooku. Ze stropu se ozve zapraskání. Vzápětí se na stůl snese trocha prachu.

„Už jsem ti schválila opravy. Tak se podle toho začni chovat.“ Zvednu sklenku směrem vzhůru.

5. kapitola

Carly

V pondělí v sedm padesát osm držím v každé ruce jeden kelímek a vysvětluju si, že připravit Ryanovi kávu není flirtování.

Je to obyčejná slušnost. Zároveň rozumná investice do pracovní morálky člověka, který bude následujících několik měsíců zachraňovat můj dům.

Skutečnost, že jsem vstala v šest a jeho kávu uvařila dvakrát, protože první byla příliš slabá, s tím nijak nesouvisí.

Když před domem zastaví dodávka, postavím kelímky na malý stolek na verandě a vrátím se dovnitř. Při zavírání si málem přivru rukáv halenky do dveří.

Jsem dospělá žena. Vychovala jsem dceru a při daňové kontrole vysvětlila tři roky chybně zaúčtovaných odpisů, aniž bych zvýšila hlas. Nemám důvod schovávat se před pětadvacetiletým mužem jen proto, že se na mě v pátek podíval tak, že se mi to nepodařilo zařadit. Ozve se zaklepání. Počkám tři vteřiny, aby nebylo zřejmé, že stojím hned za dveřmi, a potom otevřu.

„Dobré ráno. Ta káva je čistě pracovní pomůcka.“ Ukážu na stolek.

„To se mi ulevilo.“ Ryan se podívá na oba kelímky. „Chvíli jsem se bál, že mě ráda vidíš.“

„Nenech se unést. Jen nechci, aby mi člověk s páčidlem usnul u nosné zdi.“

„Rozumné. Bez kofeinu mívám s páčidlem špatný odhad.“

Podám mu černou kávu. Na sobě má pracovní kalhoty a tmavé tričko s logem firmy. Vlasy má ještě vlhké po sprše a já si rychle připomenu, že není vhodná chvíle zjišťovat, jestli voní stejně jako v pátek.

„První je v ceně,“ oznámím mu. „Každou další povedu jako vícepráci.“

„Za chvíli mi začneš účtovat i použití verandy.“

„Až ji opravíš, můžeme se o tom pobavit.“

Troy vystoupí z auta s balíkem ochranných fólií pod paží a kufříkem s nářadím v druhé ruce.

„A na řadové zaměstnance se v tomhle podniku nemyslí?“

„Mléko a dva cukry.“ Zvednu druhý kelímek. „Rosie tvrdí, že bez sladkého jsi před devátou společensky nebezpečný.“

„Konečně někdo respektuje moje zdravotní potřeby.“ Troy převezme kávu a několikrát uznale přikývne. „Beru zpět polovinu toho, co jsem o téhle zakázce řekl.“

„Jen polovinu?“

„Druhá polovina se týkala domu. Tu nemůže zachránit ani káva.“

Ryan se napije a zamíří k autu pro další nářadí.

„Ve skutečnosti tvrdil, že náročná bude majitelka.“

„To je lež.“ Troy vejde na verandu a opatrně překročí poškozený schod. „Dům jsem označil za osobní útok na stavebnictví. O majitelce jsem řekl jen to, že nás bude kontrolovat.“

„Samozřejmě že vás budu kontrolovat.“

„Vidíš?“ Otočí se na Ryana a vítězoslavně ke mně ukáže kelímkem. „Umím odhadovat klienty.“

První hodinu stráví zakrýváním podlahy a nábytkem. Potom začnou vyklízet poškozené kuchyňské skřínky, sundávat lišty a zajišťovat část stropu, ze které se o víkendu dál sypala omítka.

Přesunu se do provizorní pracovny a nasadím si sluchátka. Potřebuju dohledat chybějící faktury jednoho klienta, jenže za stěnou se střídá vrtačka, páčidlo a Troyův hlas. Hudbu zesílím, ale ani tak se nedokážu úplně soustředit. Kupodivu mě nejvíc ruší chvíle, kdy se práce zastaví.

Jakmile nářadí utichne, slyším kroky v chodbě a automaticky zvedám hlavu. Pokaždé očekávám, že se ve dveřích objeví Ryan. Během dopoledne kolem pracovny projde několikrát, ale zastaví se až krátce před jedenáctou.

„Potřebuju na chvíli shodit hlavní jistič, než sundáme část linky u starého vedení.“ Zaklepe na otevřenou zárubeň a počká, než si sundám sluchátka. „Deset minut, nejvýš patnáct.“

„Dej mi dvě minuty na uložení.“ Otočím se k notebooku. „Klient by asi neocenil, kdyby mu rekonstrukce mé kuchyně sežrala účetnictví.“

Ryan zůstane ve dveřích. Jednu ruku má opřenou vysoko o zárubeň a na prstech mu ulpívá bílý prach. Tričko se mu při tom povytáhne a mezi opaskem a látkou se objeví úzký pruh kůže.

Vrátím pozornost k monitoru a stisknu ikonu uložení. Potom ještě jednou. A potřetí, protože jsem si při prvních dvou pokusech vůbec nevšimla, zda program zareagoval.

„Hotovo.“ Zaklapnu desky ležící vedle notebooku. „Jestli se ta tabulka po třetím uložení ztratí, stěhuju se i s domem.“

„Notebook máš na baterii, ale router se vypne.“ Ryan se podívá na zařízení pod stolem. „Můžu ti natáhnout prodlužovací kabel od nás.“

„Kvůli patnácti minutám to přežiju.“

„Může to trvat déle.“

„Říkal jsi nejvýš patnáct.“

„To bylo předtím, než jsem si vzpomněl, kolik je tomu rozvaděči let.“

„Dobře. Ale pokud to bude půl dne, řekneš mi to.“

„Řeknu.“ Ryan sundá ruku ze zárubně. „Slíbil jsem, že tě kvůli opravám nenechám bez pracovní. Pronese to naprosto věčně, ale já na něj přesto chvíli hledím.“

„Kvůli několika minutám nemusíš natahovat kabel přes dva pozemky.“

„Jak chceš. Kdyby se to protáhlo, přeneseme router k nám.“

Přikývnu a Ryan odejde k rozvaděči. Za chvíli zhasne stropní světlo a notebook se přepne na baterii.

Snažím se znovu začíst do faktur, ale vracím se ke stejným řádkům. Nechápu, proč mě tolik zaujalo, že si pamatoval, co mi slíbil. Je to základní pracovní domluva. Nic osobního. Přesto jsem během manželství zažila příliš mnoho slibů, které platily jen do chvíle, než Warrenovi přestaly vyhovovat. Možná proto teď věnuju obyčejné spolehlivosti větší pozornost, než si zaslouží. Proud se vrátí za dvanáct minut. Ryan se neobjeví, aby mě na to upozornil. Nemusí. Router začne blikat a já se můžu vrátit k práci.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Hodinový manžel*.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.